

Budapesten született 1937-ben. Középiskolai tanulmányait 1952-1955 között végezte a Budapesti Református Fiúgimnáziumban, majd a Fáy András Állami Általános Gimnáziumban. 1955-1956 között a Budapesti Gyógyszertár Vállalatnál technikus. A Kertészeti és Szőlészeti Főiskolán diplomázott 1961-ben, mezőgazdasági mérnökként. Ezt követően a VÁTI-hoz került, ahol két évtizedig (1961-1982) dolgozott, kezdetben, mint felmérőgeodéta, majd zöldterületi-tervező, osztályvezető, regionális tervezési irodavezető, végül környezetvédelmi szakfőmérnök volt. Közben, 1972-1974 között az ÉVM-ben környezetvédelmi titkárságvezető.

1967-ben egyetemi doktori címet szerzett tájépítészetből „A kínai kertek hatása a japán és az európai kertművészetre” című disszertációjával. Majd 1968-ban a BME Építészmérnöki Karán szakmérnöki képesítést kapott városépítés-városgazdaság szakon. 1967-ben Kubában spanyol nyelvet tanult. 1977-ben a budapesti Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen vezetőképzésen vett részt. 1973-ban az USA Észak-Karolina Állami Egyetemén környezetvédelem irányítása, szervezése; 1984-ben pedig az Oslói Norvég Királyi Egyetemen regionális tervezés és környezetvédelem témában tanfolyamot végzett.

1982-1989 között az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatalban (majd a jogutód,

Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumban) főosztályvezető-helyettes, majd 1989-ben a Belügyminisztériumban területfejlesztési nemzetközi főtanácsadó. 1990-1993 között a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztériumban főosztályvezető, majd közigazgatási államtitkár. 1993-1997 között Buenos Aires székhellyel hazánk rendkívüli és meghatalmazott nagykövete Argentínában, Uruguayban és Paraguayban. 1998-tól nyugdíjas, területrendezési és környezetvédelmi tanácsadó. 1998-2008 között a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium és jogutódai, valamint a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium területrendezési nemzetközi referense (közben Környezetvédelmi Minisztérium kabinetiroda vezető). Három évtizeden át tanított is alma materében, de kert- és tájépítészetet, illetve környezetvédelemmel kapcsolatos tárgyakat oktatott a BME Építészmérnöki Karán, valamint külföldön is (Németország, Ausztria, Kuba, Norvégia, Argentína és USA egyetemeken). Aktív tagja volt számos szakmai és más civil szervezetnek: a Magyar Tájépítészek Szövetsége jogelődjének, a Magyar Kertépítészek és Tájrendezők Szövetségének (MKTSZ) alapító elnöke (1991-1994), a Magyar Állatvédő Egyesület elnöke, a Magyar Természetbarát Szövetség elnöke (két cikluson keresztül), a Gellérthegy-védő Egyesület alapító tagja, majd elnöke, valamint a Magyar Monte Grappa

Baráti Kör Egyesület alelnöke. Tagja volt az Argentínai Szent Márton Lovagrendnek is.

Munkássága: Elsősorban a tájrendezés-tájtervezés mellett kötelezte el magát, de a regionális tervezésben, a környezetvédelemben, a területfejlesztésben és a területrendezésben is „otthon volt”. Ötven esztendő töltött el szakmájában, ebből közel két évtizedet tervezéssel, a többi minisztériumi/hivatali irányítói és szakértői munkában. Tervezőként számos rendezési terv, beépítési terv, tanulmányterv, fejlesztési program és koncepció kidolgozásában vett részt szakági tervezőként, de több kertrendezési terv felelős tervezője is volt. Legjelentősebb munkái: Ráckeve, Savoyai kastély és környéke geodéziai felvétel, terep- és kertrendezési terv, kertészeti kitérés terv (1964), Ludányhalászi központ és templomkert terep- és kertrendezési terve (1965), Csongrád üdülőterület tanulmányterve (Czigler Endrével, 1965), Szécsény, Kossuth Lajos utca melletti terület terep- és kertrendezési terve (1965), Csongrád, városi park kert- és tereprendezési terve (1968), Tata, Öregtő nyugati és déli területeinek tanulmányterve (1969), Szarvas Erzsébet-liget és környéke rendezési tanulmányterve (1969), Csongrád, Dózsa György tér kertrendezési terve (1971), Csongrád Marx-tér kertrendezési terve (Hreblay Ferencnével, 1971), Csongrád (város) üdülési fejlesztési terve (Czigler Endrével, 1971), Tihany tájrendezési és összevont rendezési terve (felelős tervező: Korbonits Dezsőné, 1971), Tata, Kálváriadomb és környéke – tanulmányterv (1976), A kiemelt üdülőkörzetek fejlesztési programjaiból eredő következtetések a VI. ötéves terv időszakára (1978), Ökorendszerek és tájvédelem – kutatási jelentés (Csima Péterrel és Pinczés Zoltánnal, 1990-1991). Nyelvtudásának is köszönhetően (angol, német, spanyol) jelentős nemzetközi kapcsolatokat épített ki. Az ENSZ Környezetvédelmi Programja – és korábban az ENSZ Habitat által működtetett Emberi Települések Programja – partnerségi együttműködéseiben az ÉVM megbízásából szakértőként, illetve az egyik bizottság tisztviselőjeként vett részt 1973-1975 között. 1981-1983 között az ENSZ-ECOSOC Város és

Regionális kutatási csoport elnöke, 1986-1989 között pedig a magyar-jugoszláv környezetvédelmi bizottság elnöke volt. Eredményesen képviselte Magyarországot 1998-2008 között az Európai Tanács Területi Tervezésért Felelős Miniszterek Konferenciája (CEMAT) Főhivatalnoki Bizottságában (CEMAT-CSO), valamint az Európai Területi Tervezési Megfigyelő Hálózat, az ESPON Program munkájában. Mintegy tucatnyi könyv, jegyzet szerkesztője, (társ)szerzője volt; számos írása jelent meg szakmai folyóiratokban (Városépítés, Területrendezés, Településtudományi közlemények, Településfejlesztés, Közlekedéstudományi szemle, A falu, Falu Város Régió). Néhány jelentősebb publikációja: Az üdülőterületek zöldfelületeinek kialakítása (Területrendezés, 1972), Üdültáj-tervezés és a Balaton üdülőkörzet (Kotsis Lajossal, Településtudományi közlemények, 1980), A közlekedés és a környezet kölcsönhatásának egyes kérdései (Pfaffné Zolnay Terézszel, Területrendezés, 1980), Kemping: tervezés, építés, kivitelezés (szerk. és fejezetszerző, 1985), Környezetgazdálkodás (szerk., BME Mérnöktovábbképző Intézet, 1990), Magyar-spanyol/spanyol-magyar urbanisztikai szógyűjtemény (szerk., Keresztély Györggyel, VÁTI) ©

